

Weden Emäntä
Kultamari ja Pikimari.

Wipurissa, Clouberg ja Kumpp. kustannuksella.

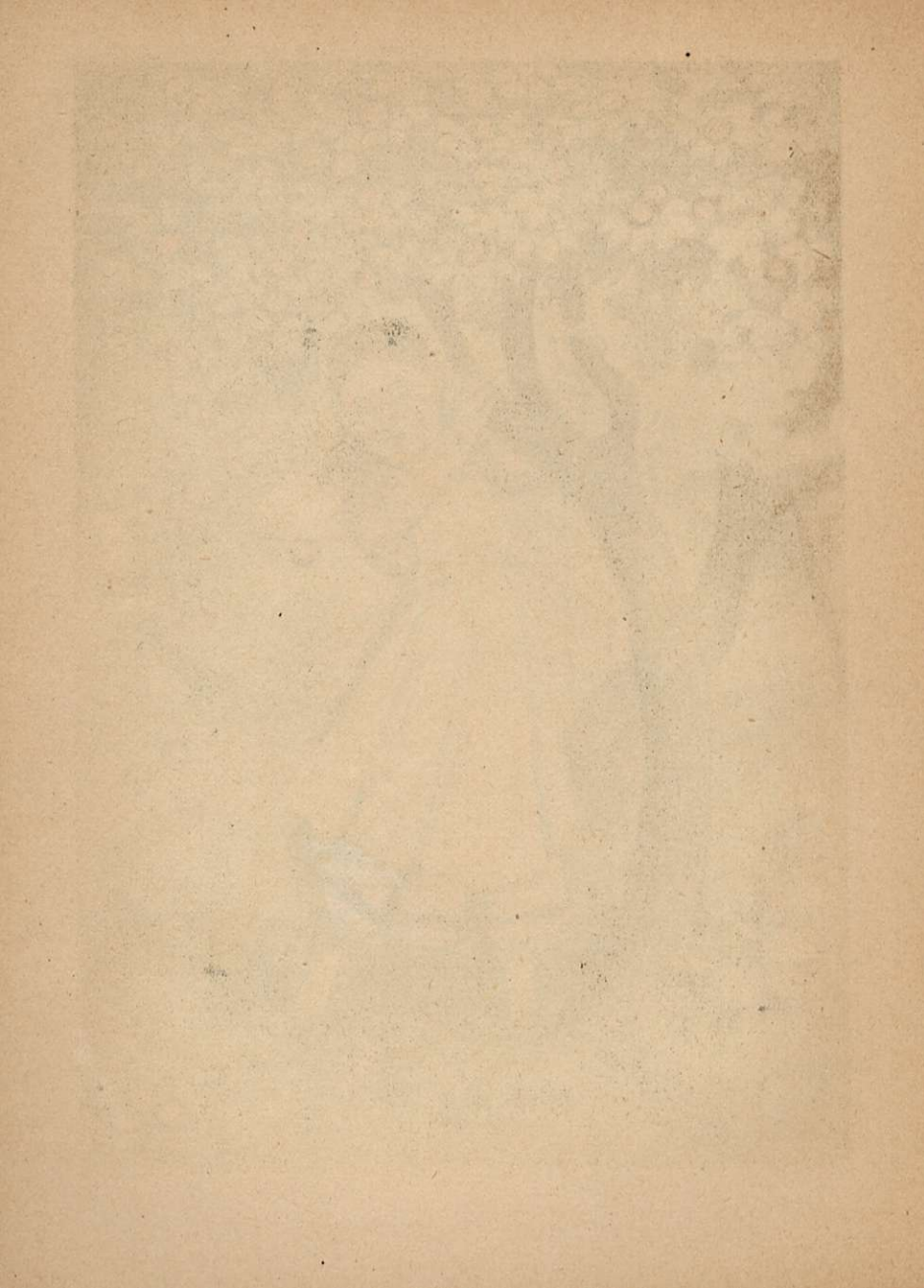
Weden Gmäntä.

Oli kerran leskimainio, jolla oli kaksi tyttäätä. Toinen oli ihmeen kaunis ja ahkera, toinen ruma ja laiska, ja kuitenkini piti äiti paljon enemmän siitä rumasta; sillä tuo kaunis tyttö oli hänen tytäruoluensa. Ruma tyttö sai nousta milloin hän tahtoi; mutta kauniin täytyi warhain lähteä liikkeelle ja piti toimittaa kaikki raskaimmat askareet ja sai ravinnoksensa kuitenkini huonoimman ruoan. Kun hän viimeinkin oli saanut kaikki työt toimitetuksi, täytyi hänen ottaa ruffinsa, istua kaiwolle ja kehätä, niin että weri wuosi formista. Gräänä päiwänä pääsi puola hänen kädestänsä ja putosi alas tuohon sywään kaiwoon. Itkien kertoi tyttö parha wahinkonsa äitiruoluellensa, joka ajoi hänen kohta ulos huoneesta ja sanoi: Älä tule milloinkaan takasin huoneeseni ilman puola. Tuskijsansa juoksi tyttö kaiwolle ja hyppäsi alas weteen. Kun hän taas hawahti, lepäsi hän suurella, kirjawalla niityllä, ja hän nousi ja läksi käwelenään eteenpäin. Niin tuli hän leiwinuunille, joka oli ihan täynnä leipiä, ja ne huusiwat: Oi, wedä meidät ulos, muuten me palamme! Kohta tarttui tyttö leipälapioon ja otti leiwät ulos uunista. Hän astuskeli wielä eteenpäin ja näki pian suuren omenapuun, joka oli

täynnä kauniita, kypsiä omenia. Omenat kimaltelivat aurin-
gon paisteessa ja huusivat: Ravistele ja wawistele meitä,
me olemme kaikki kypsiä. Niin tyttö wawisteli ja ravisteli
puuta siksi, että kaikki omenat putosivat alas. Niitty tuli
yhä kauniimmaksi ja kirjawammaksi, ja tyttö seisahdi äkkiä
pienen mökin eteen ja mökin ovesta tirkisteli ulos wanha,
rumannäkönen akka. Tyttö pelästyi, mutta wanhus puhui
ystävällisellä äänellä: „Älä pelkää, lapsikulta, minä olen
Weden emäntä, tule sisään waan ja jos olet siivo ja ahkera,
niin pääset minun palvelijakseni. Mutta yhdestä asiasta pitää
sinun ottaa tarkka waari, tee wuoteeni oikein hyväksi, pöy-
hytä ja löyhytä sitä kelpo lailla ja kun silloin höyhenet pyö-
rivät ja lentävät, sanovat ihmiset maan päällä: „Nyt sataa
lunta!“ Tyttö teki, niinkuin wanhus käski ja Weden emäntä
lausui usein: „Hyvä, hyvä, tyttöseni, minä pidän sinusta!“
ja antoi hänelle joka päivä parasta ruokaa. Mutta kuiten-
kin käwi tyttö yhä hiljaisemmaksi, sillä usein muistui entinen
maa hänen mieleensä. Wihdoin ilmoitti hän Weden emän-
nälle surunsa ja itkäwänsä kotiin ja pyysi häntä päästämään
hän takasin omaistensa luo. Weden emäntä suostui siihen
ja wei hänen suurelle, korkealle portille. Mutta portin hol-
wista alkoi sataa runsaasti kulta, joka jäi tytön waatteisiin
riippumaan, niin että hän wälkkyi ja loisti, kuin kirkas au-
rinko. Tämä on sinun palikkasi, sanoi akka, ja tässä on myös
puolasi; mene nyt ja näytä itsesi äitillesi. Samassa meni

portti kiini ja tyttö seisoi taas ylhäällä vanhassa mailmassa. Hänen edesjängsä näkyi hänen vanha kotinsa ja kaiwolla seisoi kuffo ja lauloi iloisesti: „Kufferikuu! Meidän kultanen neito on kotiin tullut!“ Tyttö meni äitinsä huoneesen ja tuskin oli hänen häily äitinsä ja tuo ruma sifar huomanneet hänen kultasen pukunsa, niin tulivat he ystävällisiksi ja helliksi ja kyselivät häneltä, mistä hän ne kullat oli saanut. Nyt kertoi tyttö asian laidan ja kohta meni äiti laiskan tyttärensä kanssa kamariin ja sanoi hänelle, että hänen piti tehdä samoin kuin hänen sifarensa. Seuraavana aamuna istui laiska tyttö tietysti kaiwolla ja keh räsi, pudotti puolan käjistänsä kaiwoon ja hyppäsi itse perässä. Häntä kohtasi samat seikat kuin hänen sifartansa, mutta hän ei ottanut leipiä pois uunista, eikä ravistellut omenia, sitä tekemään oli hän liian laiska. Wihdoin tuli hän weden emännänkin luoksi ja tarjosi hänelle palvelustansa. Wanhus suostui ottamaan hänen palvelukseensa ja antoi hänelle samat tehtävät kuin hänen sifarellensa. Ensimmäisen päivän olikin hän warsin ahkera, toisena ja kolmantena päivänä tuli hän kuitenkin yhä laiskemmaksi, ja kun Weden emäntä hänen neljäntenä päivänä herätti, ei hän nousut ensinkään ylös. Tämä harmitti tuota hyvää vanhusta ja hän sanoi sentähden: „Nouse ylös, minä tahdon antaa sinulle palkkasi“, ja wei hänen portille. Mutta, woi hirmua, kullan sijasta walui julaa pifeä hänen päällensä, niin että hän tuli kokonaan pietyksi. Tämä on palkka palveluksestas,

fanoi Weben emäntä ja sulki portin hänen perästänsä. Sa
ylhäällä maan päällä oli hän samassa, mutta kukkan lauloi!
„Kufferikuu! Meidän siivoton neito on kotia tullut!“ Piki
ei enää lähtenyt hänestä ja pysyi hänessä kiini, niin kauan
kuin hän eli. Tuo kultanen neito sitä vastaan sai kauniin,
uljaan miehen puolisojensa ja eli onnellisena elämänsä lop-
puun asti.

